

Nafiz Faik Erbaş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

19.02.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Nafiz Faik Erbaş

1961 yılında Ankara'da doğdu. ilk ve orta öğrenimini Yozgat'ın Yerköy ilçesinde tamamladı. 1975'te Kuleli Askeri Lisesi'ne girdi, 1983 yılında Kara Harp Okulundan Topçu Teğmen rütbesi ile mezun oldu. Türk Silahlı Kuvvetlerinin değişik makamlarında çeşitli zaman ve bölgelerde görev yaptı 2014 yılında emekliye ayrıldı

Adını Bilmeden Sevdim (begonvil)

Deniz kokan sokakların sevdası
Rüyaların dokunuşuyla hırçın bir nehir gibi akan
Renkleriyle zamanı unutmuş bir aşk hikayesi gibi
Gölgelere inat ışığın koynunda dans eden
İnce telli narin güzelim
Seni adını bilmeden sevdim

Bir sokak köşesinde bir bahçe girişinde
Gecenin karanlığında kaybolan mor rengini
Utangaç bir gülümsemenin sıcaklığında
Pembe çiçeklerini
Nem kokan duvarların arkasında
Akşama karışan turuncu güzelliğini
Ve maviliklerde süzülen bulutların
Bir çocuk saflığında beyazını sevdim
Adını bilmeden sevdim seni

Bir pencere açılır yavaşça
Güneşten saklanan gölgeleri
Göğe uzanan dallar arasında rüya gibi

Duvarları süsleyen bir güzel karşılar
Seni adını bilmeden sevdim
Kendimi sende bulur gibi

Nafiz Faik Erbaş

Akşamın Fantazisi

Bir akşamın karanlık örtüsüne
Göz kırptı uzaklardan bir ışık
Ufka sarıldı ılık bir kızıl anı
Ve rüzgarın omuzunda yürüdü kalbim

Korkusuz bir menekşe gibi duruyordu geçmişim
Gözlerinin içinde eriyen bir mevsimdi sanki
Utangaç bakışlarından doğan kızarmış bir umut
Sevincin sıcak soluğu
Esrik bir ürperti sarar vücudu

Ve çırılçıplak bir dünya kalır
Yıldızlar serpilirken gökyüzüne yavaşça
Kalbim ışığa doğru
Heyecanla çarparak büyür.

Nafiz Faik Erbaş

Amber Yalnızlığı

Kordon'da akşamüstü kızılığı çökünce
Çimler üzerinde bir gün batımı yalnızlığı yaşanır
Işıklar birden suda eriyen bal rengine dönüşür
Ve güneş'in son utancıdır amber
Hüzünle umut arası bir akşam

Dalgaların kıyıya her vuruşu bir haber getirir
Smyrna'nın tozlu raflarından
Sessiz sessiz ağlıyor ışıklar
Bir fahişe gülüşüyle geçiyor zaman
Her sokak başı bir ayrılık hikayesi,
Mutluluğa hasret sanki...

Nafiz Faik Erbaş

Annem

Mesele seni sevmek değil
Sevgini anlatmak ne zormuş annem
Hangi çiçekle anlatayım
Hangi denize benzeteyim seni
Bilemedim
Mevsimler bile yavan kalıyor yanında
Onca yıldız süslüyorken geceleri ısıll ısıll
Benzetemem ki seni
Ya avuçlarımdan kayıp gidersen
Kararır içimdeki tüm sabahlar
Sensiz öksüz kalırım annem
Güneşim ol desem
Biliyorum
Gecelerim yine eksik kalacak

Sevgini sözle anlatmak olmuyor annem
Kalbinin sıcaklığında susmak
Seni kucaklamak doyasıya
Kokunu hissetmek saatlerce...

Nafiz Faik Erbaş

Arafta

Yokluğun,
Çocukluğumdan kalma bir yara
Büyüdükçe büyüyen
Varlığın ise,
Bir eylül sabahı
İncecik, duru
İnsanı usulca saran

Nafiz Faik Erbaş

Arafta Akşam

Akşamı anlatmaya kelimeler yetmez
Çünkü akşam
Her yerin karardığı vakit
Bir çocuğun elinden uçan balon
Bir kadının gözünden düşen ışık
Bir adamın sırtından kayan yük

Oysa biz akşamları sevdik
Çünkü karanlık eşitlerdi herkesi
Fakirin ekmeği
Zenginin sofrası
Aynı karanlıkta kaybolurdu

İyi akşamlar bile bölündü
Bir senin akşamın var
Bir benim
Bir de arafta kalanların...

Nafiz Faik Erbaş

Aşk Dediğin

Aşk dediğin nedir ki
Bir bakıştan öte bir sözden beri
Bir dokunuştan öte bir sözden ileri
Aşk dediğin nedir ki
Bir yürekten öte bir gözden beri

Nafiz Faik Erbaş

Aşk ve Acı

Gölün tam ortasında ağlıyorsun
Biliyorum aşkın en güzel yerinde
Gölün tam ortasında gülüyorsun
Biliyorum aşkın en acı yerinde...

Nafiz Faik Erbaş

Aşk ı Yaşamak

Gözlerin yasemin kokulu bir eylül gecesi
Belki dalgaların beyaz alevi ile
Açılmış bir mey gibi sarhoş

O gece, ela bir bakıştı deniz
Dalgaları dövülmüş gümüşe dönmüş
Ve içimde bir şarap rengi yanıyordu, al al

Bir nar çiçeğı düşüyor dudağına
Sonra bir gülüş kaldı
Dudağımda yanık bir hatıra gibi

Göz göze geldiğimiz her kıyı
Bir başka yaşanmışlığı anlatıyor
Gizli bir yangını dinliyorum avuçlarımda

Gecenin beline sarılmış bir arzunun
Yavaşça çözülüşü gibisin içimde
O akşamın mor göğsüne yaslanmış
Bir aşk yaşıyoruz
Yıldızlar kadar gerçek
Ve hiçbir zaman bitmeyecek kadar sonsuz.

Nafiz Faik Erbaş

Aşkın Mevsimi Olmaz

Kim demiş aşkın ilkbaharı olur diye
Yaprak dökeriz bazen
Köpük köpük öfkelere bulanana ses
Bir kasırganın savurduğu geceye dönüşür
Sonra aynı gövdenin yorgun nefesi gibi
İki çınar misali
Kökler yeniden filiz bulur içimizde

Kim demiş yazı sıcak olur diye
Bazen bir buzul kadar sessiz
Kıtalar kadar uzak dururuz
Ta ki bir bakış
Eski bir şarkıyı hatırlatıp
O donmuş nehri çatırdatana dek
Ve su yeniden akmaya başlar
Daha derinden, daha kararlı

Kim demiş sonbaharın hüznü olur diye
Dökülen her yaprak bir küskünlüktü belki
Altında duran o sağlam dallara rağmen
Ve kış... Ah kış tam umulmadık anda gelir
Şokaklar beyaza bürünürken
İçimizde aynı anda
Kızıl bir kor yanar
Bizi hayatta ve bir arada tutan

Diyemediler aslında
Aşkın mevsimi olmayacağını
Çünkü aşk
Kalbinde başka bir kalbe
Yer açmak
Sıklaştıran nefeslerin
Zamansız ve mevsimsiz coşkusudur
Sadece gelir
Kalır...

Nafiz Faik Erbaş

Aşkın Mevsimi Yoktur

Evet
Aşk da zamansızdır
Mevsim tanımaz

Bir temmuz ortasında
Düşer yüreğine kar
Bir Ocak ayında
Patlar güneş tohumları
Toprak üstünde

Gözlerinde baharı
Ellerimde kışı taşıdığım
O anlardır
Yaşamın tam göbeğine
Saplanan
Mevsimsiz anlar

Biliyor musun?
En hakiki sevda
Takvim yapraklarına sığmaz
O kendisine has iklimini yaratır
İçinde yaşadığı yüreğin

Bazen bir kar tanesinde
Yaz sıcaklığı bulursun
Bazen ağustos böceğinin sesinde
Bir hüznün

Aşk da böyledir işte
Mevsimleri karıştırır
Yüreklerin takvimini
Alt üst eder

Ve kalır geriye
Bir ıslak toprak kokusu
Bir ertelenmiş kavga
Bir de
Zamansız sevda...

Nafiz Faik Erbaş

Aşkın Zamanda Serüveni

Sen sabahın ilk ışığında yıkanmış
Zeytin ağacısın
Ben köküne düşen bir çiy damlası
Sen dağlardan inen buz gibi berrak su
Ben kıyına sürüklenen taş
Ve biz bir ırmak olup akıyoruz
Ege'den Akdeniz'e

Senin gözlerinde Kapadokya'nın gün batımı
Mor, turuncu, ateş,
Ben o ateşte pişmiş Hitit çanağı
Bin yıllık bir uykumda
Senin adın akıyor ırmak gibi

Ellerin Anadolu toprağı gibi sıcak
Avuçlarında buğday taneleri, üzüm çekirdekleri
Ben o toprağı düşen tohum
Kışı beklemeden filizleniyorum

Bir kilim dokuyoruz birlikte
Bergama'da güneşin altın rengi
Hasankeyf'te Dicle'nin hüznü
Truva'da yitlik aşkın sessiz hikayesi
Ve biz o kilimin üzerinde uyuyoruz
Yıldızlar battaniyemiz oluyor

Sen Mardin'in taş evlerinde saklı ışık
Ben o ışığı arayan gece yolcusu
Sen Efes'teki Artemis'in kayıp gülüşü
Ben gizemli bir seyirci
Sen Ağrı Dağı'nın karı
Ben karların altında açan çiğdem

Bu aşk öyle bir dil konuşuyor ki
Rüzgar anlıyor, bulut anlıyor
Taş duvarlardaki sarmaşık anlıyor
Tüm ormanlar ve denizler anlıyor
Ve anlıyor tüm evren
Çünkü bu aşk onlardan önce geldi
Onlardan sonra da kalacak

Ve böylece
Sen hep o zeytin ağacı
Ben hep o çiy damlacığı
Aşk dediğin
Irmağın denize kavuştuğı an

Bu şiir bitecek
Ama biz bitmeyiz
Taşta, toprakta, suda, ateşte
Ve her doğan çocuğun gözlerinde
Yeniden doğacağız

Yeniden buluşacağız, yeniden
İşte böyle anlatılır sevda
Anadolu'nun kalbine yazılmış
Sadece senin için
Sadece bizim için
Sonsuzluk için...

Nafiz Faik Erbaş

Ayrılık Rüyası

Buradayım körfez
Sokakların akşamdan kalma sarhoşluğunda
Bakışın, deniz mavisi, sırlı bir çiniydi
Kırıldı içimde
Her vapur düdüğünde

Gitmek, o sevimsiz ayrılık
Kalmak istedim olmadı
Gidiyor

Ama biliyorum
Bir sabah uyanacağım yine o çimlerde
Omuz omuza, el ele
Çünkü aşk
İzmir'in taşında toprağında
Ve biz
Onun hala süren rüyasındayız

Nafiz Faik Erbaş

Bahane

Bir varmış bir yokmuş
Sen sağ ben selamet
Ara sıra çıkıyorsun karşıma
Mesela bugün gördüğüm çocuk
Sana benziyordu
Oysa kimse benzemez kimseye
Ama yürek hep bir bahane arıyor...

Nafiz Faik Erbaş

Baharın Gölgesi

Şimdi gölgen düşüyor üstüme
Yeşil bir akşam gölgesi
Ağaçların uzattığı
Serin ve hüzünlü...

O gölgede oturuyorum
Hatıralarımı topluyorum
Bir çocuk masumiyetiyle
Kırlardan çiçek derler gibi
En güzelini sana saklıyorum

Çünkü sen
Bir bahar çiçeğiydin
Koparılmadan önce...

Ve şimdi
Bu gölge içinde büyüyor
Sen gittikçe
Bir bahar daha geçiyor
Kırlara dönen renklerimle...

Nafiz Faik Erbaş

Baharın İki Yüzü

I.

Bu bahar
İlkbaharın doğuşudur söylene söylene
Bir çocuk gülüşüdür filizlenen
Yüreğimde bir sevdanın sıcak izi
Yeniden canlanır sevgi dolu sokaklarda
Memleketimiz,
Karnında unutulmuş bir namus gibi...

Ve güvercinler
Kanat çırpır sabahın şafağında
Özlemin dağlar arasındaki sıcaklığında

Bir bahar değil
Söylenen bir ağıttır neşeyle
Rengi, tutsak bir gün batımına çalar
Zincirlerinden kurtulur anılar
Ve dağlar,
Bizim dağlar,
Kokusu hasret
Kokusu sabır
Bir anda çelik olur
Bir anda ipeğe durur.

II.

O bahar, sonbaharın yüzüdür düşene
Bir ihanettir yaprak yaprak
Yüreğimde aynı sıcak izler
Bu kez yangına dönüşür
Memleketimiz,
Sarmalar kollarını saran anılara

Ve güvercinler
Kanat çırpır, akşamın alacasına
Hüznün dağlar arasında kalan
Son ışığında

O bahar değil
Dökülendir usulca
Rengi vazgeçmiş bir gün doğumuna benzer
Zincir vurulur hatıraya
Ve dağlar
Bizim dağlar
Kokusu duman
Kokusu toprak
Bir anda yalnızlığa durur
Bir anda çelik olur

III.

Ve işte bahar
Hem doğuşun, hem ölümün adıdır
Bir avuç toprak gibi sıcak
Bir damla yağmur gibi berrak
Celladın bile usulca yüzünü döndüğü
Bu iki yüzlü, bu güzel mevsim

Ve sen
Bakışlarında bir bahar
Saçlarında sonbahar
Gelirsin...
Bir yalnızlık gibi kanatlanır içim
Köklerim sancıyla kavrır bu iki mevsimi

Bahar
Sana kalsın bütün rüya çiçekleri
Ve sararan yapraklar
Bana kalsın
Karanlıkta uyuyan aydınlık
Ve aydınlıkta saklanan karanlık...

Bahar
Seni
Sirtında yangınla
Daha bir severek kucaklarım.

Nafiz Faik Erbaş

Bakış Açısı

Biz o büyük aşkları, kavgaları yazdık
Dağlara, zindanlara, aç denizlere söylendik
Sen ise bir akşam vakti
Bir kahvede yalnız başına oturan adamın
İçini sessizce bir şiirle doldurdun.

Biz güneşi tüm dünya için istedik
Sen penceredeki saksıda bir fesleğenin
Güneşe uzanan yaprağını yazdın
Aynı güneşti aslında
Biz kavgasını, sen sevdasını anlattın.

Biz yaşamaya dair mısralar döktürdük
Sen bir kedinin uykuya dairini
Ama anladık ki
Senin o küçük mahsun dünyanda
Bizim koca dünyamızın bütün acıları
Bütün sevinçlerini sakladın.

Nafiz Faik Erbaş

Belki Bir Güz Etkisi

Mevsimi çoktan geçmiş bir gurbet ilanı
Sanki bir kentten göçmek gibi uykularından
Hafızana sığdırdın o bir avuç anı
Aslında bir ömrün darmadağınık geçmişidir

Gitmek
Belli belirsiz bir yere
Haber vermeden...

Nafiz Faik Erbaş

Ben Eylöl'ü Böyle Bilmezdim

Birden döküldü içimden ağaran boşluklar
Sürgün yemiş mevsimlerden birine
Kırmızıya varan yorgunluklar topladım
Gövdeme sığmayan çağrılarla yürüdüm

Bir yangındı yalnızlığın rengi
Gözlerinde sönmeyen
Ve sen
Bir ırmağın söylediği türküydün
Sevdaya akan hasret gibi
Durulmuş suların kıyısında

Eylöl
Bir gülüşün unutulduğu yerdi oysa
Gizli kalmış sızılar vardı
Anlamsız zamanların mevsiminde

Bir sarhoş akşamın avuçlarından dökülen
Kavruk bir hüznün orta yerinde buldum kendimi
Çırılçıplak bir inançla geçtim içinden
Dudağımda küflenmiş bir sevinç
Göz göze gelmeden eylülle...

Bir ayrılığın ilk gecesi gibi
İçimizde büyüyen
Bir yalnızlık yıldızıydı sanki
Söndü işte şimdi

Ben eylülü böyle bilmezdim
Bir kurşun mavisi akşamüstü
Bir su gibi sızardı içime
Oysa şimdi
Duruşu bile ürkek
Yürüyüşü kimsesiz
Ve sesi...
Bir aşkın kendini terk ediydi sanki

Nafiz Faik Erbaş

Bir Hülya Düşün

Bir kadın düşün
Hayatı tek başına göğüslemiş
Hüznü, acıyı, kederi içinde
En güzel gülüşüyle gizleyen bir kadın...

Bir Hülya düşün
O içi hüznünlü bir güneş
Kahkahalı bir yağmur sonrası gökkuşağı
Yorgun kalbinde bin mevsim taşıyan
Bir rüzgar esse, acısız sessizce titreyen
Yalnızlığını gözlerinde saklayan
Vefalı bir dosttur
Ve hayatın tüm acılarına rağmen
Gülmeyi unutmayacak kadar asil bir kadındır...

Nafiz Faik Erbaş

Bir Selamlık Yalnızlık

Gözlerim bir hayal gibi dalar uzaklara
Aklım geçmişî kucaklar hep özlemle
Belli belirsiz anılar, varla yok arasında
Zaman sürgün geçmişe
Rüyalarım parmaklıklar ardında tutsak
Ben ise serserice yağın bir sağınak
Ve yine de yalnızım

Bir bahar günü çiçek kokularında
Saklı sevdalarımı hatırlarım
Karabulutlar iner birden omuzlarıma
Her şey bir nefese düğümlenir
Bir selamlık yalnızlık çökünce bedene
Değer mi?
Sohbetsiz zamana
Çırılçıplak yapraksız bir ağaç gibi
Korkuların büyüdüğü karanlıkta
İçimdeki yalnızlık
Türküler bir kanatsız kuş sanki
Ömrümüzün duvarı sağır, gözleri puslu
Artık kalabalıklarda bile yalnızım.

Sence bu anıları yaşatmak mı?
Yoksa
Bir nefeslik yalnızlık mı?

Nafiz Faik Erbaş

Bir Yalnızlık Gibi

Bir gün gitti
Öyle sessiz, öyle sade
Ne bir elveda
Ne de gözümde kalacak bir bakış
Sadece gitti
Ve ben orada kaldım
Kalbimi tutan yerimden eksik
Adını sayıklayan bir yalnızlık gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Bu Bahar Gözlerindeyim

Şimdi biliyorum
Sen bahardın zaten
Gelişinde çiçek açan
Gidişinle yaprak döken
Ben iste bir ağaçtım
Mevsimleri seninle yaşayan
Dallarımda hep senin rüzgarın
Gölgede hep yeşil hatıralar
Ve gözlerimde
O ilkbahar sabahının serinliği

Nafiz Faik Erbaş

Buse

Gözler gözlerle buluştuğunda
Zamansız anlar yaşanır
Kalpler ince bir pencere açar
Sonsuz maviliklere
Göğüslerde bir kuş çırpınmaya başlar
Usulca
Dudaklar kan vakti gibi bekler
Sabırsızca
Ten teni çağırır
Nefesler birbirine karışır
Bir buse ile yangın yerine döner dudaklar
En şehvetlisinden
Vücutları esrik bir duygu ile titrer
Başka dünyalara düşerler
Ve baharı yaşarlar
Geceden sabaha
Dudaklarda bir haz kalır
Zamanın en güzel yerinde
Bir buse sıcaklığında bir ömür

Nafiz Faik Erbaş

Çaresizliğim

Akşam erken iniyor
Çaresizliğime
Ellerim ceplerimde
Sigaram dudaklarımda
Bekliyorum bir umut
Belki gelirsin diye...

Nafiz Faik Erbaş

Damlacıklar

I

Yaşadığım yerin en güzel yanı
Senin de burada yaşıyor olman
Çünkü aynı gökyüzüne bakıyoruz
Belki aynı anda...

II

Kim bilir hangi mevsimde
Başladı bu aşk
Belki sonbaharda
Sararan yapraklar arasında
Belki de
Hep vardı...

III

Seni sevmek
Sessiz sessiz büyümek
İçimde bir ağaç gibi
Dalları göze uyanan

IV

Seni seviyorum
Çocuk gibi
Dünyayı ilk kez
Görüyormuşçasına
Öyle masum
Öyle büyük

V

Sen benim
En güzel devrimim
En büyük özgürlüğüm
Kalbimde açan
En kırmızı çiçeksin

VI

Seni sevmek
Kocaman bir şey
İçimde büyüyor
Deniz Gibi
Gökyüzü gibi

VII

Kırk yaşında bir adam
Deli gibi sevebilir mi?
Onsekiz yaşındaki
Bir genç gibi
Sevebilir kardeşim
Sevebilir

VIII

Seni sevmek
İçimde bir memleket haliydi
Hangi mevsimde açtığını bilmediğim
Ve dağların ardında kaldığı için
Hasreti çekilen
Bir çiçek gibi...

IX

Bir başkasının
Sevdiği çiçeklere
Avucumu uzatırken
Gülümsemeyi
Onun gözlerinden ödünç aldım.

X

İlkbaharda umut
Yazda tutku
Güzde hüznün
Kışta beyaz
En güzel aşk
Dört mevsimi de
Sevebilmektir.

XI

Aşk dediğin
Şu denizdir işte
Ne ilkbaharı bellidir
Ne sonbaharı
Hep aynı mavilikte
Hep aynı hüznün
Ve hep aynıdır ve selam...

XII

Aşk
Görünmeden çok özlemeyi sever
Dokunmadan çok düşlemeyi
Ve aşk öyle haındır ki,
Nerede imkansız varsa
Gider onu sever.

XIII

GÖZLÜK
Gözlerime taktığım pencere
Dünyayı düzeltmeye yarayan camlar
Arkada kalan bulanık gerçekler

Nafiz Faik Erbaş

Doğanın Döngüsü

1.
Uyandım baharım.
Uyandım mevsimlerin cennetine.
Yalınayaklı bir türkû gibi
Dalların içinden bir sıcaklık yürüdü toprağa.
Tomurcuklar patladı birer birer.
Ağaç göğsünü açtı yavaşça.
Yeşilin bin bir rengine büründüm.
Ve o ilk nefes
Dağın eteğinde tutuşan
Bir ateş, bir sıcaklık doğdu aramızda

2.
Yaz olup geçti zaman.
Yağmur vurdu, güneş yaktı, rüzgâr esti.
Gövdesiyle beni sardı,
Aşk dediğin işte o anlardı
Islanan omuz kavrulan el savrul saç
Yaramızdan çiçeklendik birlikte
Biraz serinlik biraz gölge
Biraz hayat olduk
İki ayrı dal aynı gövdende buluştu
Ağaç içinde büyüttüğü sessiz sevinci
Yaprağının yeşiline bıraktı
Ve sevdaları, artık göğe değen
Köklere dönüştü

3.
Biliyoruz ikimiz de
Ömürsüz günlere yaklaştığımızı
Kar örtmeden üstümüzü ayrılacağız
Yavaş yavaş bir sarı yorgunluk çökecek
Sararacaksın
Çaresizce kopacağım senden toprağa
Bir rüyadaymış gibi
Üşüyeceğim sensiz, biliyorum
Sanma ki bu ayrılık sonsuz bir veda olur
Çünkü bizimkisi
Bir sonraki bahara saklanmış bir sevda
İstemesem de
Bensiz çırıl çıplak kalacaksın
Ama inanıyorum ki
Yeniden uyandığımda
Yine seninle olacağım
Açacağım dallarında
Daha bir güzel yeşilinden
Daha bir güzel sıcağına günlerin

Nafiz Faik Erbaş

Dumanlı Hasret

Gittin ya
Kaldı elimde dumanı tüten bir türkü
Bir ayrılık kadar sıcak bir hasret kadar acı
Gecenin mahmurluğu çöküyor odama
Duvarlar üstüme geliyor
Tavan göğsüme çöküyor sanki

Yollar uzun
Kaya gibi sert zaman
Yüreğime sürtünüyor
Ben yanıyorum sen bilmezsin
Bir elimde hasret
Alırsın uyuyamadım
Ötekinde üşüyen umut

Dağlara türkü çağıran yalnızlığım
Asi bir rüzgarla dolaşır
Belki gelirsin diye kapı aralık
Belki dönmeyeceksin
Yüreğim hep yaralı kalacak

Sesin kalsa yeterdi bana
Bir plak cızırtısı kadar bile
Bir hecelik söz bıraksaydın bari
Ama uçtu gitti serçeler gibi
Şehrin sisine karıştın

Yine de bil
Bu yürek
Toprağa gömülen nar tanesi gibi
Senin adınla çiçeklenmeyi bekler hala

Nafiz Faik Erbaş

Duygularım Paramparça

Geceyi topluyorum kirpiklerimle
Yıldızlar dökülüyor tutamıyorum
Sana anlatacak bir masalım vardı
Unuttum şimdi, unuttum sevgili
Rüzgar alıp götürdü kelimeleri
Kaldım yapayalnız bir fanusun içinde...

Nafiz Faik Erbaş

Ebruli Akşamlar

İşte yine o vakit
Gün bitmiş bir türkünün
Son namesi gibi sustu
Bulutlar unutulmuş bir düştten tamam
Artakalan renkler
Bir hüzün geçiyor sokaklardan
Sanki sırtında taşıyor
Bütün günün batığını
Terk edilmiş gülüşlerdeki
Ebruli bir ah gibi

İyi akşamın lacivert tülünden süzülen son ışık
Bir martının kanadında kalmış ve kıyıya vurmuş
Bir deniz yıldızı mısın sen
Yoksa gün batımının ateşinden dökülme
Bir alev yumağı mı?
Cama vuran yağmur damlalarının
Ardında bıraktığı bir kızılçık sancısı mı?
Bilemedim...

Geceye hazırlanan bir karanfil kokusunda
Alaca bir sessizliğin
İçime çekilmiş
Ebruli bir ihtimal
İyi akşamlar ebruli şafak

Nafiz Faik Erbaş

Ege ve İzmir Kokuları

I

İzmir sen yaralı bir martısın
Göğsünde hüzün taşıyan
Kanatlarında eski yangınların izi
Yine de uçuyorsun masmavi denizinde
Ne umut tükeniyor
Ne çığlığında bir şarkı...

II

Aşıklar şehri
Sen bir yanardağsın en ateşlisinden
İçinden binlerce lav akıyor
Patlamalar arka arkaya
Sevdalar püskürtüyor
Yeniden ve yeniden
Taş kesilmiş yürekler arasında

III

Hem yangın hem deniz
Hem hasret hem vuslat
Bir kıyısında gülüşler
Bir kıyısında hüzünler
Ve ortasında
Hiç bitmeyecekmiş gibi duran
Bir akşam üstü: pembe, uzun, derin...
Aşkta böyle bir şeydir işte.

IV

Bana bir İzmir türküsü mırıldansana
İçinde umut da olsun
Hüzün de
Tıpkı körfezin suları gibi
Durgun da olsa
Derinlere saklanmış
Bir dalga gizli olsun

V

Aklımı çelıyor
Bu Ege akşamı
Seni daha çok sevdim
Belki de o yüzden
Bırak
Yangınlar çıksın yüreğimde
Bırak tutuşsun
Liman ışıkları
Sen istediğin için
İzmir Eylül'de i
Bir daha sönmeyecek
Benim gözlerimde..

VI

Eylül düşer İzmir'in üstüne
Bir tül gibi, bir hüznün gibi
Ama güzel
Ama geçmişin anılarıyla dolu
Tıpkı senin gibi
Gittiğinden sonra
Bana Kalan
O güzel hüznüm gibi

VII

Sen İzmir'sin işte
Hem hüznüm
Hem coşkum
Geceleri içime çektiğim
O ılık İmbat
Gündüzleri gözlerimi yakan
O keskin güneş
Tenin de Ege'nin tuzu
Dilinde üzümlerin şekeri

VIII

Hey hey!
Eylül de gelse, kışta gelse
İzmir sıcaktır, hep sıcacık
Yüreğim gibi
Sana da düşer mi eylülün hüznü
Bana da düşer
Bana bir İzmir türküsü düşer.

IX

İzmir Eylül'de
Benim yüreğim gibi
Hem sıcak, hem serin
Hem seni arar
Hem kendini...

X

İzmir
Sonbaharda
Kısacık bir şiir gibi
İki mısrada tükenir
Ve kalır
Uzun bir özlem

XI

İzmir
İçimde en çok
Sonbaharda büyüyen şehir
Çünkü yaprakların düşüşünü
Senin gözlerinden öğreniyorum

XII

Bir deniz düşün
Elinde sararmış yapraklar
Karşı kıyıya
Savuruyor hafifçe
Adı İzmir
Biraz hüzün, biraz dalga

XIII

Ve ben biliyorum İzmir
Sonbahar en çok
Sana yakışıyor kim
Çünkü bir gülüşün
Bütün mevsimleri
Aynı anda getiriyor

Nafiz Faik Erbaş

Ege ve İzmir Kokuları II

I

İzmir
Senin sokaklarında
Sevmek, bir limana dönüşmektir
Bir sığınak, bir yolculuk
Bir veda, bir merhaba...

II

Ben izmir'im
Aşkın göğsündeki yanık bir sevda
Kalbimde Ege'nin mavisini
Dilimde incir tadında bir hasret

III

Ben ki
Sayfalar denizinde boğulmuş bir şair
Biliyorum ki İzmir şiirlerin anlatamadığı
O derin, o ağır, o bitmeyen sevda
Sadece martı sesleri
Ve vapur düdüğlerinde
Asılı kalıyor...

IV

Biz ki yazılmamış hikayelerin
Şiirlerin şairiyiz
Sessizliğin harflerini diziyoruz geceye
Ve İzmir anlatıyor hepsini zaten
Denizin dalga sesleriyle

V

Kemeraltı'nda gölgeler dolaşüyor
Baharat kokulu labirentler arasında
Nar çiçeği rengi bir yağmur düşüyor
Yürek yürek dükkanlar
Ayrı ayrı hikayeler yaşıyorlar
Ve çınlayan bakır sesleri
Göğe doğru gönderilen
Kayıp dualar gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Geç Kalmış Sevda

Bazı aşklar
Tam zamanında gelmez
Bir kalbe misafir olur
Ama ev sahibi hazır değildir.

Ben seni
Geç kalmış bir otobüs gibi sevdim
Koştum
Nefesim yetmedi

Şimdi adın
Kalbimde "sen" diye
Atıyor...

Nafiz Faik Erbaş

Gidişin Adı

Sen gidince
Evin içine sensizlik çöktü.
Duvarlar daha yüksek
Yalnızlık daha uzun oldu

Adını söylemedim kimselere
Herkesten sakladım
Bir fincan kahve kaldı masada
Soğumaya inat sen gibi

Beni en çok
Yarım kalmış sevdalar yordu
Çünkü sen
Giderken bile veda etmedin...

Nafiz Faik Erbaş

Gitmek mi Kalmak mı

Bir yanım bağı yanık bir türkü
Öte yanım kurşun yemiş bir turna
Gitmek desen yürek sürgünü
Kalmak desen ateşe su vermek gibi
Hangisi kolay söyle
Ölmek mi İnce İnce yaşamak mı gün gün

Bir yanda yol var
Nohut tarlalarında sabah ayazı
Tren düdüğü keser gecenin göğsünü
Çocukluğumu asar gider ardımdan
Gitmek dedikleri
Belki bir sigara dumanı gibi hafif
Ama yükü koca bir dağ gibi çöker omuzlara

Kalmak mı
Bir ömrün yükünü omuzlayıp
Yine de gülümsemek rüzgara
"Gitmedim" diye değil
"Sevdim" diye direnmek bazen
Kalmak kör kuyuda su beklemek
Pencere pervazından içeri giren soğuğun
Annesiz bebek gibi ağlaması
Ne kolay kalmak sayılır
Oysa her gece aynı acıya yatak sermektir

Gidene mi zor
O yolun taşlarını ezberler
Dudaklarında küfür cebinde umut kırıntısı
Arkamda bir ses
Anadır sevgilidir yar kokusudur
Omuzuna vurur zaman
Omuzundan devrilen dağlar gibi
Belki adı unutulmuş bir sevda

Kalana mı zor
Ses ikiye bölünmez
Duvar susar perde titrer
Bir o kadar ağırdır beklemek
Anılar ıslak bir mektup gibi
Katlanır durur kalbin odalarında

Ölmek mi kolay dersin
Bir kurşun kadar hızlı
Bir düş gibi anlık
Ama ölmek yarım kalmış bir türkü gibidir
Ardında yoksul bir çiçek hep kalır
Yaşamak zor derler
Doğrudur
Yaşamak dikenli bir gül gibi koklanır
Kimi zaman kanar avuçların sessizce
Kimi zaman mis gibi bahar kokusu karşılar seni

Söyle ey yürek
Hangisi daha çok yakar insanı
Gidenin bıraktıkları mı
Kalanın çaresizliği mi
Yara mı büyütür bizi umut mu yorar
Bir yanımız sitem dolu bir yanımız dağ kokusu
Gitmek mi kalmak mı
Biri dışarı biri içeri açılır
Hangisinden dönersen dön
Yüreğin orada bir yerde kalır
Bir yanımız sevda bir yanımız hicran
İki kelime arasında rüzgar da savrulur yüreğimiz

Ne giden unuttur bu yeri
Ne kalan dindirebilir yangısını
Biri yol olur gecelere
Biri gölge düşürür sabahlara
İkisi de yarımdır aslında
İkisi de türküdür
İkisi de acı...

Nafiz Faik Erbaş

Gözlerin Hangi Mevsim

Gözlerin
Bir ihtimalin kıyısında durmuş da
Vazgeçememiş gibiler
Ne tam yaz ne kar altında bir kış
Bir sonbahar gibi mahsun
Bir ilkbahar kadar kıpır kıpır

Rüzgarın dokunduğu yerde başlıyor
Göz bebeklerin
Orada dalgalanıyor gecelerim
Hangi iklimde kayboldun
Bilmiyorum

Bir an duruyor zaman
Gözlerin içime dönüyor
Orada
Saatler durmuş kuşlar uçmamış
Aşklar hiç yaşanmamış
Ve sen hep orada kalmışsın gibi

Hangi mevsimde saklı kaldı bu özlem
Çünkü sen
Ne zaman gitsem gözlerine
Hep yağmur başlıyor içimde
Hep biraz üşüyorum

Bir yanda mor salkımlar
Diğer yanda yanan bir göl
Belki de sen
Yalnızca gözlerinle geldin bana
Ve ben
Bir ömrü o bakışta
Yaşamak istedim

Şimdi söyle bana
Gözlerin hangi mevsim
Bilmem ama
Benim gözlerim
Daima ilkbahara inanır

Nafiz Faik Erbaş

Gözlerin İki Yeşil Zeytin Çekirdeği

Yeşil yeşil
İki zeytin çekirdeği gözlerin
Şanki bin yıllık sevdanın
İçimdeki saklı zindanı
Sararmış umutları
Bir sonbahar ihaneti sanma
Öyle yeşil bakıyorsun ki
Hüznün mevsiminde bir bahar gibi

Nafiz Faik Erbaş

Gül ve Yaşamak

Gül dediğin nedir ki?
Kırmızı bir anı
Dikenli bir ömür
Koklanır ve unutulur

Ama yaşamak
O gülün açması için
Geçen kişi bilmektir
Her düşen yaprakta
Kendi sonunu seyretmek
Ve her bahar filizinde
Yeniden başlamaya inanmaktır
Öyleyse en güzeli
Dikenine rağmen sevmektir gülü
Ve solmuş güle bakıp
Açacağına inanmaktır

Nafiz Faik Erbaş

Hangi Sarhoşluk?

Hangi sarhoşluk bu, bilmem ki neyin nesi?
Gözlerim ufukta, aklım denizde...
İçmedim ama başım dönüyor,
Bir gülüşün var, yokluğun denizde.

Hangi sarhoşluk bu, şaraptan değil?
Gözlerin kadehinden içtim belki...
Rüzgar savurdu beni bir akşamüstü,
Düş kırıntıları kaldı avuçlarımda.

Hangi sarhoşluk bu, ayılmak istemem?
Yıldızlar dökülüyor saçlarından...
Zaman susuyor, çıldırmış gibi duruyor,
Sen gideli, şehir başka sarhoşlukta.

Hangi sarhoşluk bu, zehir mi, ilaç mı?
Yokluğunla varım, varlığınla yok...
Bir siz çöküyor aklımın limanına,
Seni düşünmek en güzel sarhoşluk.

Hangi sarhoşluk bu, sonu nereye varır?
Belki de hiç ayrılmamak ümidiyle...
Bir ömür yetmez bu dingin çılgınlığa,
Hangi sarhoştuk bu, Allah'ım, hangi?

Nafiz Faik Erbaş

Hasretin Adı

Ellerinde İzmir kokusu,
Gözlerinde yılların yorgunluğu.
Bilsen,
Seni bir eylül sabahı gibi özledim.
Yapraklar dökülürken sarı ve kahverengi,
Ve bir çocuk ağlarken arka sokakta.
Hasretin adını koyamadım daha,
Kimi zaman bir zindan duvarı,
Kimi zaman özgürlük türküsü.
Ama en çok da sen,
En güzel hasretimsin.

Nafiz Faik Erbaş

Hasretlik

Seni sevmek
İçimde bir memleket haliydi
Hangi mevsimde açtığını bilmediğim
Ve dağların ardında kaldığı için
Hasreti çekilen
Bir çiçek gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Hayatın İki Rengi

Ben siyah sen beyaz
İki farklı renk olsak da
Birbirimizi tamamlayınız
Ne yalnız karanlık
Ne yalnız aydınlık
Hayat hep siyah beyaz başlar
Birlikte biter başlayan yolculuk

Ben gece sen gündüz
İki ayrı zamanınız
Birbirini tamamlayan gündüz
Senin ışığında kaybolur karanlık
Benim karanlığımda canlanır aydınlık

Ben siyah sen beyaz
Ben gölge sen ışık
Ayrı değiliz seninle
Endişe olmadan umut olur mu
Nefretsiz sevginin ne anlamı var
Sen olmazsan ben olmam ki zaten
Ben karanlığı saklayan
Sen ışığı parlatan
Birbirimizi tamamlayınız
Ben olmadan eksik bir parça
Sen olmadan renksiz bir hayat

Ben siyah
Sen beyaz

Nafiz Faik Erbaş

Her Şeyi Unutmak (alzheimer)

Zaman içinde zaman kaybolur
Anılar dipsiz kuyulara çekilir
Hafızaları bulanıklaşır
Yaprak döker insan ilkbaharda
Unutulur saklı sevdalar
Ve gün gelir silinir tüm hafıza
Sen bana el ben sana el...

Nafiz Faik Erbaş

İçim Bahar, Dışım Kar

Bir yıldız uyandı avuçlarımda bu gece
Adını kış koydum
Üşüyen sokakların soluğundan öğrendim gecenin rengini
Kar ağır ve sessiz
Bir yüreğin derininden geçer gibi yağıyordu

Ve seni anladım
Kar sustu tıpkı sen gibi
Söz söylemeden konuşan bir beyazlık düştü içime
İzi zamana yazılmış meğer
Ama o ilk beyazlık
Bir ömrün en sessiz yerine sığar da kalırmış

Bir rüzgar yürüdü gecenin içinden
Yıldızları aynı pencereye savurdu sanki
Hepsi aynı soğuğa ad arar gibiydi
Ben de yıldızın söndüğü yerde durdum
Karanlığın köşesine tutundum
Sana tutunur gibi ince ve ürperen bir umutla...

Ve anladım
Geçip giden biziz mevsimlerden
Kış gibi, içimizde saklı kalan üşüme sürer
Belki hiç bahar olmaz
Yalnız hafifçe erir kalbimizde
Bakarsın güzel bir anı olarak kalır.

Nafiz Faik Erbaş

İçimdeki Senli Yalnızlık

Bir düş gibi gelme
Uyanırsam kırılır her şey
Gel de kal
Gel de kal ki
Zaman senden yana aksın biraz

Beni dinle
Çünkü içimde birikenler
Hiç anlatılmamış
Bir çocukluk gibi duruyor
Sadece sana açılacak bir kapı var içinde
Kilidi gözlerinde gizli

Yarın bana biraz gölge ver
Dinleneyim çocukluğumun altında
Üzerim toz olduysa yıllardan
Biraz es
Ama rüzgarsız
Sadece es

Dur
Zaman acele etmesin
Biz bitince geçsin
Şu anın bile
Bir ömrü var bizde
Yaşanmaya değen

İn
Kalbimin en sessiz kadına
Işık arama
Karanlık bile
Senli oldukça sıcak
Ve seninle
Sevgide bir ömürlük

Gel
Ne eksikse birlikte tamamlayalım
Yarım kalan gülüşler
Dağınık sabahlar
Ve akşamın sarhoşluğu
Hepsi bizde kalsın

Ve sen
Bir daha hiç gitmeyecekmiş gibi
Otur yanımda bir ömür

Nafiz Faik Erbaş

İçimdeki Sıkıntı

Sabahları içime uğramıyor
Gözlerim açılıyor zifiri bir karanlığa
Zaman geçmek bilmiyor
Başka hayatlarda buluyorum kendimi
Susmanın bile sustuğu bir hali düşünemiyorum
Düşünsem de
Kendimde tutunamıyorum

Geçmedi biliyorum
Varlığı hala benimle
İçimde yürüyen biri var
Görünmeyen ayaklar
Gitsin istiyorum bilmediğim bir yere
Belki ama gitmiyor
Bedenimden kopamayan bir parça gibi

Kendi içimde yuvasız bir zamanım
Vallahi yok arasında bir yerdeyim
Işığın ve gölgenin dışında
Sonra bir şey değişiyor
Hadi olmayan bir ürperti
Dokunmaksızın geçiyor içimden
Korkunun büyüdüğü yer
Meğer beklemekmiş çaresizce

Biliyorum
İçimde usulca büyüyen bir şey var
Silik Bir düş
Eksik bir hatıra gibi
Bir beden içinde
Birbirine yabancı iki parça
Ayrılmayan

(Eşimin beyninde tespit edilen bir tümör gerçeği ile yaşamak)

Nafiz Faik Erbaş

İçtim Hayatı

İçtim hayatı bardaktan
Lafımı esirgemem, yakarım
Tatlıysa şeker gibi
Ağırsa rakı gibi
Ama içtim dibine kadar

Nafiz Faik Erbaş

İki Damla İki Gökyüzü

(Torunlarım Demir ve Göktürk'e)

Demir
Adın ağır
Gülüşün hafif
Elini tuttuğumda
Yere basmayı unutur ayaklarım

Göktürk
Adın uzak
Bakışın yakın
Konuştuğunda
Dünyanın sesi değişir

İkiniz
Aynı kalbin iki odası gibisiniz
Bir nefesimi alır
Öteki geri verir

Ve ben
İkinizi de dünyalar gibi seviyorum
Ama dünyaları bırakıp
Size sığınıyorum

Nafiz Faik Erbaş

İkinci Nefes

(4 EYLÜL 2025 tarihinde yaşadığım kalp krizinin başladığı andan bitişine kadar üzerimde bıraktığı etkileri kaleme almaya çalıştım)

Düşer miydi göğün mavisini
Yüreğimin üstüne çullanır gibi
Düştü
Kara bir demir gülle oldu göğsümde
Bir yürek ki
Sancıya hasrete sevdaya yanar
Ezip geçti
Yığıldım kaldım çöktüm
Bir martı sürüsü çekti karayeli
Bir sığırcık karası çöktü üstüme
Kara bir bulut gibi...

Dökülürdü eylülün yaprakları
Nar tanesi, mercan, şafak yüzlü yıldızlar...
Döküldü işte
Yanağımdan alnımdan
Süzüle süzüle
Sızdı damla damla
Sırılsıklam oldum
Serpildiğim yerlere

Ve sonra
Ellerim göğşe açıldı
Yüreğimin telaşı
Mutlu bir kabullenişle
Merhaba dedi
Yepyeni hayata

Nafiz Faik Erbaş

İzmir'i Anlatmak Zor Be Güzelim

İzmir'i anlatmak zor be güzelim
Sen hiç Karşıyaka'da martılara şiir okudun mu
Hadi diyelim okudun
Okurken elin elime değdi mi mesela
O an rüzgarı bile utandıran o an
Senin sadece dostça gülümseyişin
Bir vapurun isli dumanına dolanıp
Alsancak'a doğru uzaklaştı

Kordon'da yürüdük ya hani
Senin ayakların denize
Benim gözlerim sana kayıyordu
Bir simitçi geçti aramızdan
Tam ikimizin ortasından
Yani aşk ile acı arası
Tam bir simit kadar uzaklık

Sen çiğdem çitledin
Ben kalbimi usulca
İkiye böldüm
Sen İzmir böyle midir her zaman dedin
Ben sustum
Çünkü her zaman böyle değildir be güzelim
İzmir bazen sabaha karşı kendini bile unuttur

Bir gariplik var sende
Hani gecenin tam ortasında
Bir duvar yazısına gizlenmiş
Yarım bir hikaye gibi
Biraz şiir biraz senli anılar
Çokça eksik
Çünkü gözlerin bakmıyor artık öyle
İzmir gibi

Bir usta şair geçse şimdi bu sokaktan
"Bu kente en çok mavi yakışır" derdi belki
Ama ben biliyorum
Mavi artık senin saçlarının gölgesinde kaldı
Biraz Urla bir de elinin değdiği ne varsa
Sen kokan her şey uzak şimdi

Ben mi
Her yeri sen kokan
Kendi yaşanmışlıklarla dolu
Ben seni sevdim
Seni
İzmir gibi sevdim

Nafiz Faik Erbaş

Kalemim

Duygularımın yoldaşı
Söyleyemediklerimi harf harf
Kağıtlara döktüğüm
Hatırlı yalnızlığım

Seninle öğrendim
Güneşin ateşten bir dokunuş
Dalların kahverengi
Ve denizin engin maviliklerde
Bir şarkı olduğunu

Seninle tattım
Gökyüzünün ellerini uzatıp
Yeryüzüne sarıldığının
Resimlerini çizmeyi

Dilsiz şairim
Dert ortağım
İçimde ne varsa sana döktüğüm
Hüzünlendiğinde sığındığım
Sırdaşım

Seni her elime aldığımda
Yeni sayfalara
Yeni bir umutla
Göğün karanlığını parlatan
Yıldızlara yazan kalemim

Nafiz Faik Erbaş

Kapanmayan Gözler

Geceleri gökyüzüne
Bir çuval yıldız taşırım sanki sırtımda
Vücudun bir çarşaf gibi buruşuk
Uykusuzluğun zihnimde sokak lambası
Düşünceler birer karabulut tepemde
Gözlerim iki ağır kapı
Kapanmak bilmez
Ardında kıpırdayan gölgeler...
Sonra bir kısa saltanat
Tekrar... açılır gözler zifiri karanlığa

Uyku, adı unutulmuş bir dil kadar uzak
Kaygılar kafanın içinde kurtçuk
Sabaha kadar dolanır dururlar
Herkes uyur, sen uyanık bir pencere
İçerisi sıcak, dışarısı ayaz
Ne zaman berraklaşacak bu düşünceler?
Bilinmez
Sabah getirir mi o soluk gri ışığı?

Bu bir direniş
Kendi karanlığına karşı
Yaktığı küçük mavi bir alev...

Nafiz Faik Erbaş

Karlar Üstünde Aşk

Kar bu gece sessizce indi
Çocuk gülüşleri gibi beyaz
Günahı olmayan bir masumiyetle
Kapladı çatıları yolları anıları bile

Ve ben anladım o an
Kar gibi düşer insanın omuzuna
Biraz üşütür
Biraz da ısıtır içini
Yeter ki dokunacak bir elin olsun
Yeter ki bakacak gözlerin

Sokak lambası altında eriyen kar taneleri
Şanki adımlarımızı yazdı yere
İki gölge yürüdü yan yana
Kimse bilmedi
Şehrin en sessiz yerinden geçtik biz
Aşka benzeyen bir iyilikle

Bazen susmak gerekir sevgilim
Kar yağarken konuşmak bozar büyüğü
Ben sustum
Sen sustun
Küs konuştu bizim yerimize

Karlar üstünde aşk dediler sonra
Çünkü izlerimiz bir masal gibi kaldı geriye
Her kar tanesi bir hatırlatma
Bir gülüş, bir bakış, bir an...
Ve hala ısıtır içimizi
Sonsuza dek, sessizce
Beyaz bir aşk gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Kasım Dökülürken

İçimde bir kasım hüznü
Yapraklar sessiz, yerde serili hikayeler
Eski bir şarkının melodisi esiyor havada
Ve ben yine bir kasım'ın ela gözlerindeyim
Dalında bir sarı yaprağın titreyişi
Yorgun bir alev'in son nefesi gibi...

Kasım, içinde boğulmuş bir güneş taşıyan
Donuk bir camdır
Sisli bir gölgede kaybolan
Parmaklarımda akşam kızılığı kanar usulca

Benden geriye kalan
İçim kasım gibi dökülürken...
Gece, kanayan yaramı sardı usulca...

Nafiz Faik Erbaş

Kendine Yalnızlık

Hayat bazen
Dağlara salınmaktır
Yılıya bırakılmış atlar gibi
Yapayalnız

İnsanın kendinden kaçmasıdır
Büyüdüğü topraklara
Dönmenin hasretiyle
Yanması gibi
Özlemle...

Nafiz Faik Erbaş

Kışın Sevdin mi?

Beyaz bir keder çöktü her yana
Zemheri yalnızlığın gözleri gibi bakarken geceye
Sen hiç kışın sevdin mi?
Sevdin mi ki üşüdüğün yerden yürek yakan bir sıcaklık çıkabilsin?

Kardelenler açmaz inatçı bir türküdür açan
Karın altında kalan sabırsızca öfkeyi delen
Buz kıran nefesim her gece yeniden doğar
Karanlık çekilirken yalnızlığım kalır geride

Kışın sevmek
İçimdeki fırtınayı salıvermektir usulca
Kendi toprağının karanlığına doğru inen yağmurdur
Donuyor gibi üşürken bir ezgi sıcaklığı ile ısınmak

Yanaklar al al
Soğuğun avucunda kızıl bir hatıra
İçimde bir sıkıntı büyüdükçe büyüyor
Özlem'in yüreğimin üstünde dağlar deviriyor
Utanmak yok korkusuz bir sabah bekler içimizde

Dudaklarına bir nisan gizleyip karlar altına
Bir umut tohumu ekmektir rüzgarın saçlarına
Kar bir tohumun hayalindeki beyaz bir gelinliktir
Gece soğuğu ayaza çaldığında nefesinle çiçeklenir
Sevda gökyüzündeki sığırcıklar gibi içimi ısıtan güneşimsin

Ve öğrendim ki
Bazı sevdalar mevsim seçmez
Üşüyerek büyür
İnsan tam da donacağı yerde
Bir başkasının kalbine tutunur

Evet kışın sevdim
Seşini ateşe tutar gibi sevdim
Soğuk her yanıma yürürken
İçimde kalan son sıcaklığı
Bir kalbe benzettim
Ben kışın sevdim
En çok da
Üşüdüğüm yerde ısınmayı seçtim

Nafiz Faik Erbaş

Kıştan Bahara Bir Tanem

Bir tanem,
Aralık bahçeme kar düşürdü bu sabah
Soğuk bir gül sarktı dalımdan bekleyişimle
Elini uzatsan erirdi zaman
Bir çay buharına sinerdi yüzün
Yalnızlığım koca bir ormanda
Bir ağaç gibi çırılçıplak

Sana sözler aradım içimde
Ne vakit adını andım
Karanfiller bile ısındı avuçlarımda
Belki kavuşmak ince bir akşam sevdasıdır
Ve sen hala en taze baharımsın bir tanem

Nafiz Faik Erbaş

Kıyak Hayat

Yaşamak dedin mi
İlle de kıyak olacak
Ne küfre doyar
Ne de kahkahayla yetinir
Gömlek ütüsüz, ruh ütüsüz
Ama keyif yerinde

Nafiz Faik Erbaş

Kök

Bir ömür düşün
Yüzlerde yol
Binlerce akşam
Ama bazen insan...

Tek bir yüzde kök salar
Tek bir seste demlenir
Tek bir nefeste var olur

Nafiz Faik Erbaş

Körfezin Yalnızlığı

Aşk İzmir'de
Alsancak çimlerinin en yeşil ateşinde
Gün batımı ile tutuşan bir yalnızlık
İki yaka, birinde ben, birinde sen
Aramızda mavi bir yangın

Ortada sallanan başıboş bir kayık kadar yalnız
Bir o kadar ıssız ve özgür
Şimdi gittin İzmir ise
Üstünde yokluğunu taşıyor
Yağmayan yağmurlarında ıslanır gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Lal'im

İçimde uykusuz bir gece büyüyor
Gözlerimden bir yıldız süzülüyor yavaşça
Yüreğim devrik umutların lal gecesi
Ağzım konuşmalara ahraz bir mahkum

Dilimde bir küfür gibi büyüyor gerçekler
Ama dudaklarım sürgün
Sözlerim bir cellatın ipi kadar hain
Boğuyor boğazımda her haykırışı

Oysa duygularım bir çocuk kadar saf
İnanır her ilkbahara
Ama ellerim kelepçeli şu karanlık oyuna
Gönlümün gecesine vurulmuş prangalar

Bir ağacın gölgesiyim, dallarında fırtına
Her kopan dal bir söz keskinliğinde
Köklerim sızlar toprak altında
Ve rüzgar süpürür götürür çaresizliğimi

Nafiz Faik Erbaş

Memleket Gibi

Sen memleket gibisin kadını
Bir yanın deniz, bir yanın dağ
Bir yanın kanar, bir yanın bağırır
Ama hepsi de içten, hepsi de çıplak
Tıpkı bu halk gibi, tıpkı ben gibi

Nafiz Faik Erbaş

Mevsimlerin Adı Sen

Eskiden bahar vardı,
Şimdi mevsimlerin adı sen oldun.
Kar yağdı mı, sen gelirsin aklıma,
Yağmur yağdı mı, gözlerin.
Eylül sensin,
Nisan sensin,
Hatta o deli rüzgar bile...
İnsan sevdiğini her şeye benzetirmiş meğer.
Ben de seni
Bir ömre bedel zamansız yağmurlara,
Sonbaharda dökülen
Yaprak yaprak hasrete benzettim.
Ve anladım ki,
Mevsimler değil,
Ben sensiz mevsimsiz kalmışım.

Nafiz Faik Erbaş

Mevsimlerle Aşk

Güz düştü yüreğimize ilkin
Bir yaprak inceliğinde
Usul usul sarardı dokundukça bakışların
İçimde bir eylül hüznü
Senin ellerinde mayıs çiçeği

Şonra kışı yaşadık derinden
İki ıssız ada gibi
Soğuşu paylaştık aynı yorgan altında
Nefesimiz ağzımızda buhar
Dudaklarımızda sözcükler donar bazen
Ama damar damar
Kök saldı sevda karanlık toprağa
Bir çiğdem inadıyla bekledi baharı

Ve bahar geldiğinde
Fark ettik ki aşk bir mevsim değilmiş
İçimizde taşıdığımız iklimmiş
Senin gözlerinde bir nisan şafağı
Benim sessizliğimde bir temmuz gecesi
Şonunda buluştular
İki yalnızlık bir oldu.

Nafiz Faik Erbaş

Mevsimsiz Aşklar

Gözlerin hangi mevsimdi hatırlamıyorum
Belki sonbaharın en ince yağmuru
Belki ilk yazın ilk çiy tanesi
Baktığın her şey değişirdi
Bir çiçeğe dönüşürdü taşlar
Ve kuşlar senin dilinden şarkı söylerdi

Ellerin iki sıcak iklimdi avuçlarımda
Kışın ortasında bir yaz günü gibi
Dokunduğun her yerde
Kar eriyor toprak uyanırdı
İçimdeki nehirler coşardı
Sessizce, usulca, delicesine

Dedim ya gözlerin hangi mevsim
Bilemedim hala
Belki de mevsimsizdin sen
Kendin bir iklimdin
Ve ben o iklimde
Kök salmış bir ağaç gibi
Hem seninle büyüdüm
Hem seninle savruldum rüzgarlara

Nafiz Faik Erbaş

Muhabbetini Özledim

Özledim seni
İki mert yürek gibi
Bir parça peynir
Bir dilim kavun tadında
Muhabbetini özledim

Sonunda oturduk aynı masaya
Kar gibi beyaz
Deniz gibi uçsuz bucaksız
Başladık muhabbete

Bir damla ışık düşer masama
Sohbetin en sıcak yerinden
Gönlümün gizlisine
İnceden bir müzik sesi
Yavaştan dokunurken yüreğimin ucuna
Senin gözlerinden yudumlarım duble duble
Sonra çenem açılmaya başlar
Değme keyfime o zaman
Tomurcuklar düşer ağzımdan birer birer
Taa ki çiçekler açana kadar

Uzaklardan anılar dökülür masaya
Bir ömür saklanır her biri
Ve gece biter yol görünür
Masada kalan kadehler gibi
Geride biraz sevgi biraz hüzün
Ve bir de bıraktıklarım kalır

Nafiz Faik Erbaş

O İnce Çizgi (bir Kalp Krizi Hikayesi - II)

Kavruk bir öğleyi öptüm
Kan ter içinde
Bir dağ başı gibi yalnız
Ve sırtıma
Bin yıllık yorgunluk yapışmış

İçimde bir kırat ürktü
Tökezledi
Bir demir kıvılcımı gibi
Yüreğimin tam ortasına düştü ağıt

Uğultulu bir hasret geçti boğazımdan
Kan tadıydı
Sofraya oturmadan çekip giden
Bir kederin ardı sıra
Yangınlar büyüttüm

Bir göz bir bakış
Kırmızıya vurmuş bir seher vakti gibi
Damarlarımda yürüdü de
Anlamadım ilkin
Ki ben toprağı dinlerim
Ki ben acının kokusunu bilirim

Kırık dökük taş ocakları gibi
Çatladı kaburgamın altı
İçim bir savaş alanına benzedi
Barut kokar gibi yanıyor hala
Orada ezeli bir hasret
Kendine yer aradı da bulamadı.

Ayaklarımın ferî tükendikçe ağırlaştım
Tuzlu bir çığlıkla bastım toprağı
Yokladı beni eski bir sevda gibi
O bozkırın suskun dili

Yıldızlar şahit
Bıçak gibi girdi içime o an
Bir türkü yarım kaldı
Bir ömür suskun sevdaya sığındı

Ve ben
Acıların içine düştüm de
Yüreğim çırılçıplak
Bir fanusun ortasında
Yapayalnız yakalandım...

Nafiz Faik Erbaş

Olmayan Mevsim

Bir yağmur sonrası gel
Toprak kokusu gibi
İslak ama ısrarlı
İçimde senden kalma bir mevsim
Hiçbir mevsime benzetemediğim

Nafiz Faik Erbaş

Onurlu Ölüm

Ölüm
Kıratlar gibi geçmeli
Dağların sırtından
Dimdik
Ve sessiz

Kurşun gibi soğuk olmamalı
Bir annenin yorganı gibi
Çekilmeli üstüne

Bir sevdanın ardından
Türkünün bitişi gibi gelmeli
Taştan
Topraktan
Bir de yürekten olmalı
Düşmesin ardından
Yetim bakışlı geceler

Ölüm dediğin
Onurlu bir duruşsa eğer
O zaman
Buyursun gelsin

Nafiz Faik Erbaş

Ortada

Çocuklar ağlıyor sokaklarda
Büyükler suskun
Ben ortada kalıyorum
Ne çocuk kalbimle
Ne büyük aklımla...

Nafiz Faik Erbaş

Ortallığı Karıştırıranlar

Dün kahvede otururken
Dediler ki "el alem" ne der?
Baktım el alem dedikleri
Mahalleden geçen üç çocuk
Bir de gelip geçeni süzen
Balkondaki meraklı ablalar

Ayıp değil mi Allah aşkına?
Bu kadar lafı kim uyduruyor?
Dedikodu yapana kadar
Gelin çay içelim ablalar
Yarın öbür gün ölüp gideceğiz
Elalem bizi unutacak
Beni en çok da
Yapmadıklarımı "yaptı" demeleri üzecek

Oysa ben sadece
Bir bardak çay içip geçmek istemiştım
Bu mahalle kahvehanesinden
Bir de sevdiklerimin yüzüne
Güle güle bakmak
Ama neylersin
El alemin lafı yetiyor...

Nafiz Faik Erbaş

Ölüm

Bir gün
Gecenin içine düşersin usulca
Ay ışığı vurur alnına
Yıldızlar dökülür saçlarına
Hayat bir rüyaya çağırır seni
Ve soğuk bir kış günü
Uyuyan bir çocuğun huzuruyla
Toprağın koynuna kıvrılırsın

Bilir misin
Her son bilinmeze açılan kapıdır
Ömür dediğin aldığın nefes kadardır
Ne eksik ne fazla
O yalnız müphem yolculuğa çıkmaktır
Bir varmış bir yokmuş gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Ölüm Sessizliğı

Ansızın gelir belki
Bir sabah uyanmamak gibi
Yatağında bir yaprak misali
Kıvrılıp kalırız

Bazen de bir pencereden
Duyduğun gülüşün
Ardından süzülen
Bir sonbahar yaprağıdır
Düşer... düşer

Ve hiçbir şey eskisi gibi olmaz
Sadece
Bir resimde kalmış
Gülümsemen
Ve saatlerin
Artık işlemediğı
O derin sessizlik

Nafiz Faik Erbaş

Ömür Kısa

Gel, bir daha
Hiç gitmeyecekmiş gibi gel
Otur şu kırık sandalyeye
Bir çay daha içecek kadar zaman
değil mi ömür...

Nafiz Faik Erbaş

Ömür Kısa

Gel, bir daha
Hiç gitmeyecekmiş gibi gel
Otur şu kırık sandalyeye
Bir çay daha içecek kadar zaman
değil mi ömür...

Nafiz Faik Erbaş

Öpücük

Seni öptüm ya
Dudaklarımda kaldı
Hayatımın en güzel
İhaneti...

Öyle bir sıcaklık ki bu
Güneş tutuyor
Bütün karanlık odalarımda

Bir buse
Alıverdi nefesimi
Ciğerlerimde
Bayram şarkısı kaldı
Yalnızca

Ağzın bal, sözün kıyamet
Öpücüğüm
Suskun bir dağın eteğinde
Terk edilmiş bir zeytin tanesi
İçinde kaybettiğim cennet
Nefesimde bir tatlı hicran
Ve her hatırlayışımda
Yeniden alevlenen...

Nafiz Faik Erbaş

Özlemek

Altmışlı yılların çocuklarıyız
Mevsimlerden firar
Düşlerden baharı seçtik
Ama özlemek dediğin, bir şehrin yalnızlığı gibidir
İçeride kuşatılmış bir kalp
Dışarıda uğulduyan rüzgar.

Özlemek
Mevsimsiz bir mevsimde yaşamak gibidir
Karlarda baharı düşlemek
Yasaklı bir şiiri söylemek gecenin kalbinde
Ellerin titrer yüreğin ağzında atar
Ve karanlığın ortasında yeniden gülümsemektir.

Yorgun bir yolcu gibi yaslandım anılara
Gözlerin uzak bir akşamın sudaki yakamozu
Özlemek diyorum sevgili özlemek
Yaralı bir zamandan sağ çıkıp
Gülüşünün o sonsuz kırlarında yeniden doğmaktır.

Nafiz Faik Erbaş

Rakıya Mezeler

I

Ey rakı
Sen bu halkın ağızındaki tek özgürlük
Biraz hüzün
Biraz kahkaha
Bardağın yarısı suysa
Öbürü de memleket derdi

II

Eee
Sevgi dedin mi zaten
Aşk olur
Aşk dedin mi
Acıtır
Acıttıkça
İnsanı adam eder

III

İçmek değil de
İçtikçe susamak var ya
İşte o sensin
Rakı bitti
Sohbet dağıldı
Ben hala seni yudumluyorum
Boş kadehte

Nafiz Faik Erbaş

Saklı Sevgi

Dağlara vuruyor akşamın rengi
Bir yaprak düşüyor dalından
Sessizliğin tam göbeğinde
Seni düşünüyorum sevgili
Karlara erir mi hiç bu mevsimde
Yüreğimdeki donmuş zamanı kim ısıtır...

Nafiz Faik Erbaş

Savruldukça Unutuldular

Kuşlar sustuğunda anlaşıldı,
Mevsimlerin adını sen koyardın.
Şimdi bahar bile yarım kalıyor.
Bir çiçeğin açması yetmiyor,
Onu kimsenin seyretmemesi...
Sen seyretmeyince
Güneş bile ağır ağır doğuyor üstümüze.
Demek ki aşk,
Birinin gözlerinde yeniden yeşermekmiş.
Ben kurudum.
Ne yağmur yağıyor ne toprak var.
Sadece senin adını uğuldayan bir rüzgâr,
Beraberinde sürüklenen yapraklar...
Yapraklar ki hepsi
Seninle yaşadığımız
O güzel günlerden kalan anılar.
Savruldukça unutuldular.

Nafiz Faik Erbaş

Sen Gibi Güzelsin

Bir sabah aydınlığı gibi gelirsin
Sessizce, hiç haber vermeden
Gece yarısı pencereden süzülen
Ay ışığı misali
Düşersin içime güzelim

Denizin kıyıya vuruşu gibi
Hep aynı, hep farklı, tekrar tekrar
Ellerinle dokunduğun her şey
Başka anlamlar kazanır sanki

Sözlerin
İncecik ipek gibi dokunur havaya
Ve ben çaresiz dinlerim

Bazen düşünürüm
Belki de güzellik buydu zaten
Ne göz alıcı bir manzara
Ne de şaşalı bir gün batımı
Sadece senin varlığın
Sade, yalın, içten

Ve ben
Gece yarısı kelimeler diziyorum
Biliyorum ki hiçbirisi yetmeyecek
Ama yine de yazıyorum
Çünkü güzelsin
Tıpkı şiirlerimdeki sen gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Sen Yanımdayken

Sen yanımdayken
Ölüm yanıma yaklaşamaz
Sen yanımdayken
Korkularım geri çekilir
Sen yanımdayken
Yaşamak bile güzelleşir.

Nafiz Faik Erbaş

Seni Sevmek (gibi bir şey)

Seni sevmek
Yağmuru dinlemek gibi bir şey
Damla damla birikmek
Sonra coşmak gibi bir şey

Seni sevmek
Gözlerinde kaybolmak
Bir nehir olup
Akıp gitmek gibi bir şey

Seni sevmek
Rüzgara bırakmak seni
Savrulurken sessizce
Kendini bulmak gibi bir şey

Seni sevmek
Bir akşamdan geçerken
Adını içimden anmak
Ve gülümsemek gibi bir şey

Seni sevmek
Geceye bir yıldız asmak
Karanlık çekilirken
Sabaha yakınmak gibi bir şey

Seni sevmek
Toprağa düşen tohum gibi
Zamanla filizlenip
Her bahar yeniden doğmak gibi bir şey

Nafiz Faik Erbaş

Seni Sevmek Bir Bahar

Seni sevmeyi
Hiçbir mevsime bağlamadım
Ne zaman sen içimden geçsen
Kalbim bir bahara kapı aralıyor
Gözlerimde yeşilleniyor Dünya

Ve biliyorum
Ömrümün neresine denk gelirsən gel
Orası çiçek açacak
Çünkü sevda
Sen varsan güzelleşiyor

Nafiz Faik Erbaş

Seninle Biz Olsak

Seninle bir kırlangıç olsak
Kanat çırparken aynı göğ
Bir düşmez olsak yere
Bir ölüm olsak iki kişilik
Ne korkunç ne güzel

Seninle bir çöl olsak
Kumların altında bir su
Bir susuzluk olsak sonsuz
Bir serap olsak gerçeğe dönüşen
Ne umut ne hüsrân

Seninle bir yara olsak
Kanarken sızlamayan
Bir ah olsak duyulmayan
Bir türkü olsak söylenmeyen
Ne acı ne tatlı

Seninle bir vakit olsak
Durmazdı saatler işlemezdi
Bir an olsak sonsuza dek
Bir bakış olsak çoğalan
Ne sen ne ben
Sadece biz...

Nafiz Faik Erbaş

Sensizliğim

Öyle bir sensizliğin içine düştüm
Aynadaki yüz benim miydi tanıyamadım
Ne yanaklarımda gamzem
Ne sevinçlerim de bahar kalmış
Sensiz ve mevsimsiz zamanların
Akşamüstülerindeyim

Nafiz Faik Erbaş

Sensizlik

Her şeyin fazlası zarar
Şiirin bile
Şen gideli
Üstüme sessizlik yağıyor
Bir de sensizlik dinliyorum

Nafiz Faik Erbaş

Siyah Beyaz Çocukluğum

Anılara sıkışmış bir kare
Arka sokaklarda toz kokusuyla ıslanmış bir sabah
Bakkalın önünde gazoz kapaklarının madeni parıltısı
Arkadaşlar, arkadaşlar, arkadaşlar
Bir daha asla yan yana sığmayacak kelimelerdi

Radyodan taşan türküler
Duvarda Atatürk posterleri
Kavaklar sallanırdı sessizce
Her taş atışımız, her misket yuvarlayışımız
Yazgımızın ilk dizeleriydi henüz farkında değilken

Çocuksun sen
Ve bu dünya sana göre değil
Oysa dünya bizdik o zaman bizden ibaretti
Oyunlarımızda saklıydı koca bir memleketin nabızı

Sokak lambası yanınca anlardık akşamın olduğunu
Annemizin sesi ile toplanırdık evlere
Ayuçlarımızda günün küçük hazineleri
Bir çizik, gazoz kapakları...
Akşamlar sıcak bir ekmek gibi kabarırdı evlerde
Şimdi hepsi geride kalan ve her defasında
Mezarına karanfil bırakıp döndüğümüz
Bir zamanın çocuklarıyız
60'lı yılların çocuklarıyız
Siyah beyaz film gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Sofraya Bırakılan Akşam

Bu akşam deniz kokusu getirdim
Sessizce bıraktım sofraya
Akşamın payına düşeni
Ellerin ömür kokuyor
Zeytin dalı gibi kırılmış
İçimde bir akşam vakti

İkimiz beraber sığarız bir yaprak altına
Sen güneşten, ben yağmurdan saklanırsız
Bir martı sesi kadar mavi
Dalgalarla kıyıya vuran
Bir sevda parçası

Sen benim sesine uyku kaçmamış sabahım
Dalından koparıp cebime koyduğum güneşimsin
Yıldızlar göğsüne serpilmiş gökyüzünün
Zifiri karanlıkta
Bir akşam gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Son Veda

Bir akşam vaktiydi
Ellerin düştü ellerimden usulca
Gidişin bir yaprağın sonbaharı sanki
Bir yıldızın kayıp gökyüzünde kayboluşu
gibiydi
Avuçlarımda, bir avuç yokluk kaldı
Derin bir yara izi içimde
Ve son bakışın rengi
Gecenin en ıssız mavisine karıştı...

Nafiz Faik Erbaş

Sonbahara Ağıt

Sonbahar demek
Yaprağın düşmesi demek değil
Koca bir yazın
Sıcak ve kavgalı
Akrep gibi sokan günleri
Bitirmek
Ve karlı upuzun
Zemheri akşamları
Bembeyaz dağları, ağaçları
Beklemek

Nafiz Faik Erbaş

Sonbaharda Aşk

Bir hüznü anlatırlar sonbahar deyince
Oysa ben senin gözlerini bilirim
Yaprak döker gibi döker içimi
Her sabah uyanan o yeşil beste ile

Senin gözlerin ıslak toprak kokar
Yağmur sonrası bahçeler gibi
Dokunsam yeşerecekmişim sanki
Kök salacakmışım gibi derine

Bu mevsim de ayrılık olmaz sakın
Söyleyen olursa aldanmıştır
Ben ki yanıyorum yeşil ateşinde
Hangi hüznü dayanır buna

Geceler uzar derler ama bilmezler
Senin gözlerinde kaybolduğum an
Zamanın durduğunu
Bir sonsuzluk kadar uzun
Bir an kadar kısa

İşte böyle
Sonbahar deyip de geçme
Gökyüzü kurşuni diye üzülme
Bak içimde ne yeşil yangınlar
Ne aşklar var

Nafiz Faik Erbaş

Sonbaharda Yeşil Gözler

Bir sonbahar akşamıdır, yaprak dökümünü bekler
Sokaklar yalnızlığın sisiyle ıslanırken
Ben seni düşünürüm, yeşil gözlü sevgilim
Gözlerin vurur sokağa, yağmurun önünden geçen

Nasıl da yakıştırdı o gözler, bu kasım akşamına
Bu tekneler ki yelkenleri yırtık, hülyalara açılan
İçimde bir yangın, bir eylül sonu yalnızlığı
Senin o yeşil bakışınla tutuşan, tutuşup da sönen

Gözlerim vardı yağmurlu bir ekim sonu gibi
İçime çektiğim o serin, o hüznü dolu sesi
Bir büyük ırmak sanki, kıyılarını özleyen
Akardı sessizce, tenhallaşan bir şehir içime

Sanki sonbaharın en güzel gizemisin
Gözlerinde ıslak bir park, düşmüş yaprak kokusu
Bir serin akşamüstü, yangın yerinden kalan
O yeşil, o derin, o esrarlı bakışınla durursun

İçimde bir garip hüznü, bir tatlı ızdırap
Seninle başlayıp seninle biten bir masal gibi
O yeşil gözlerinde kaybolmak isterim şimdi
Bir sonbahar yaprağı misali, usulca sararıp

Nafiz Faik Erbaş

Sonbaharın Sessiz Çöküşü

Biraz yağmur biraz yalnızlık biraz sen
Deniz kurşuni yapraklar kahverengi ve sarı
Sonbahar bir akşam güneşi gibi çekildi gönlümden
Kaldırımlar sarıya keser ağaçlar çırılçıplak
Koyu mavi bir akşamın serinliği gibi
Her hüznün içinde bir sen varsın
Ve bir kadın yürüyüşüyle kaybolup giden
Seni seviyorum diyemeden geçen yazlar gibi
Bir balık ağı misali delik deşik bir mazim
Ve rengarenk bir ölümdür sevmek sonbaharda...

Nafiz Faik Erbaş

Şahsına Münhasır Ben

Ben Nafiz oğlu Nafiz
Nevi şahsına münhasır biriyim
Öyle havalı laflarım yoktur
Yolunda yorulduğum memleket sevdalısıyım
Arada bir duygularımı dökerim kağıtlara
Kendince şairim biraz

Taşların üstünde koştum
Yuvarlandım tozuna bulandım
Rüzgarın ne demek olduğunu
Yüzüme vurunca anladım
Okul bitince büyüdüm
El salladım çocukluğuma
Sonra gurbete salındım
Yeri geldi özledim
Yeri geldi ağladım
Ve büyüttüm iyice kendimi

Hayatla aynı boydayım
Bir bardak çay tadında
Çıkamaz yolların başında
Şessizlikte düşünürüm
İşte böyle bir şey
Gariplik benden uzak ama
Yorgunluk çökmüş bedene
Mutlu mu mutlu
Ben Nafiz oğlu Nafiz'im
Saygılarımla...

Nafiz Faik Erbaş

Şarkılar Kalpten Söylenir

Yıldızların aydınlığı vururken gözlerime, gecenin karanlığında,
Ay bile yalnız yakamozken sevdalı, sıcak yüreklere...
Ve sen, bir meltem misali dolanıp durma kalbimde
Ki her nefesimde yeni bir bahar savrulur rüzgara.

Zaman bir kum saatidir, usul usul akan
İçinde kaybolmuş iki kum tanesi, iki aşık
Ellerimizde tutuşur gece bir köz gibi
Dudaklarımızda saklıdır söylenmemiş bütün şarkılar

Bu sessizlik, en derin namedir aslında
Seni dinlerken kalbimin bestesini
Yıldızlar söner bir bir, sabah utangaç görünürken,
Biz kalırız geriye bir tek biz

Yakamozları söylenir belki denizin dilince
Bizim şarkımız sussak da hiç bitmez

Nafiz Faik Erbaş

Tersine Mevsimler (tezatlık)

Mart geldi, ben sonbaharı gördüm sokaklarda
Açan erguvanlar içimdeki mutluluğu söndürdü
Yeşeren dallar ıslak bir elveda taşıyordu
Aydınlık uzadı akşamlara, ben karanlığa hazırlandım
Sanki gün gün biraz daha azalıyor güneşin parlaklığı

Pencereden bahçeye baktım filizler çıkıyordu topraktan
Ama içimde bir şey dökülüyordu yaprak gibi
Kuşlar yuva kuruyordu, ben göçü düşünüyordum
Çiçek açıyordu ağaçlar ben meyveyi yitirmiş gibiydim
Bahar beni canlandırmadı, tam tersi ömrümü yedi

Ekim geldi, ben ilkbaharı yaşadım yüreğimde
Düşen her yaprakla ben hayata yeniden bağlandım
Solan renkler içimde canlandı yeniden
Gün kısaldı, ama içimi hiç karartmadım
Öyle ki her akşam biraz daha sarıldım hayata

Yağmur vurdu camlara, çıplak dallara
Dallar çıplaklaştıkça gönlümde bir şeyler yeşerdi
Kuşlar uçtu güneye, ben burada kaldım
Doğa uykuya daldı, ben bahara hazırdım

Belki tezat değil bu, belki gerçeğin ta kendisi
Mevsimler değişmez değişen biziz
Kimi zaman yeşile ağlarız
Kimi zaman sarıya sevinir, tutuşuruz.

Mevsim ne olursa olsun
Anladım ki davranışlarımız içimizdeki mevsimi yansıtır
Mart'ta hüznülenir ağlayabilirim
Ekimde çiçeklenir açabilirim
Ne ilkbahar beni kurtarır
Ne sonbahar mahveder
Çünkü mevsimleri içimizde bizler yaşatırız
Gözlerimizle
Yüreğimizle...

Bu yüzden bakmıyorum artık mevsimlere
Bakıyorum o mevsimi nasıl yaşadığıma
Tezat bende... Mevsimlerde değil

Nafiz Faik Erbaş

Umutlu Yarınlara

Başımın içinde karanlık bir nehir çalıyor
Akıyor sessiz sabırlı ve bilinmeyene
An olur dalgaları düşlerime çarpar
Dillerim lal
Gözlerim anlamsız kalbimde endişe
Susarak konuşmak bu olsa gerek

Ve bir el
Gökyüzüne çizilen bir yazı gibi
İnce bir dokunuşla
Bedenimde büyüyen karanlığı
Bir sabahın aydınlığı ile siliyor

Ne bir zafer arayışı bu
Ne de korkunun soluğu
Bir duanın incecik bir ipte yürüyüşü bu
Düşmeden dağılmadan
Sadece geçmem gereken bir köprü

Varsın bilinmesin nereye gidiyorum
Ama sonuçta
Bugün bir gülün açması için
Göğe açtığım her el
Bir parça umut bırakıyor ardında

Nafiz Faik Erbaş

Üçüncü Duble

Bir adım daha yaklaş akşama
Başını göğsüme bırak
Duygular içimizde devleşsin
O hiç yaşanmamış ihtimallerle

Bazen sohbeti hiç çekilmez
Yeri gelir dert ortağı olur
Bir göz kırpması kadar kısa
Bir ömürlük geceler kadar uzun

Şimdi tam sırası
Doldur üçüncü dubleyi
Ve sen hala içimdeyken
Seninle biraz daha kalmak istiyorum

Nafiz Faik Erbaş

Vahşı Dünyanın Çocukları

(Epstein Dosyaları)

Çocuksun sen
Ve bu dünya sana göre değil
Senin gözlerinde mavi bir umut
Yüreğinde masum hayaller olmalı
Güldüğünde çiçekler açmalı gamzende
Masmavi göğün altı yetmeli sana

Oysa bu dünya
Ayak izlerini alıyor çocuk
Ellerini, nefesini, adını bile
Oyun değil ki bu
Bir mezarlık ciddiyeti
Gömüyorlar her kahkahayı
Gömüyorlar tüm hayallerini

Yürekleri dağlayan çocukların çaresizliği
Adı konmamış bir vahşet
Toprağın altından, duvar diplerinden
Yükseliyor geceyi zifiri yapan çığlıklar
Her biri bir Mehmet, bir Eylül, bir Yusuf
Çırlıçıplak soyanlar geceleri
Karanlığa satıyorlar sabahları...

Nafiz Faik Erbaş

Veda

İlk nefesimde rüzgardım
Yaz beni ateşten eğrilere böldü
Güz içimi burgulu bir sarılığa örttü
Kış donmuş soluktu
Gecenin beyaz kalemi ile yazılmış düşlerde
Ama ben hep baharı bekledim
Bahar geldiğinde
Kendimi tomurcuklarda ararım
Sessizce her şey hayat bulurken
Ben vedaya
Bir bahar sabahı
Çiçek kokularına karışıp
Usulca çekip gideceğim...

Nafiz Faik Erbaş

Yağmur

Gökyüzünün dili dolaştı yine
Toprağa düşen
Her damla
Bir mektup sanki
Özledim diyordu, özledim.

Nafiz Faik Erbaş

Yalancı Bahar

Birden bire güneş vurur sırtına nisanın
Ağaçlar şaşırır
Tomurcuklar patlar vakitsiz
Bir çılgınlık sarar dalları

Aldanma
Bu bahar yalancıdır
Bir kumarbaz gibi dağıtır güneşi
Ardından
Islak bir toprak kokusu
Ve bir yürekte
Ertelenmiş bir kavga bırakır

Sonra ansızın
Bir gece yelesinden
Keskin bir ayaz eser
Beyaz bir sessizlik çöker
Çiçeklerin üstüne
Yalancı bahar budur işte

Oysa ne çok benzer
İnsan içindeki bahara
Bir bakışla ısınıp
Bir sözle donmak
Yürekte böyle aldanır
Sanki gerçek gelecekmiş gibi
O ilk sıcaklığa

Ama bilir misin?
Belki de yalancı değildir bahar
Sadece biziz aceleci olan
Kök salmadan filizlenen
Derinliği unutan...
Belki baharın yalancısı yoktur
Sadece dinlemeyi bilmeyen
Kulaklarımız vardır rüzgarı

Yine de açacak ağaç
Yine de sürececek tomurcuk
Belki yarın kar yağacak üstüne
Belki donacak
Ama o, baharı içinde taşıyan
Susmaz
Çünkü her yalancı bahar
Gerçeğin habercisidir aslında

Nafiz Faik Erbaş

Yalnızlaşma

Gözlerinde tüten bir akşam bulutudur zaman
Nefes alışverişler sessizliğe göç eder
Her soluk bir hücre daha eksiltir bedeni
Her an, kalbin semasında sönen bir yıldızdır

Dudaklarında unutulmuş bir şarkının izi
Dilinde yarım kalmış uçurum cümleleri
Zaman çöl rüzgarı gibi alır teninden nemi
Avuçlarında kuruyan ırmaklar kalır geriye

Düşünceler karanlık bir denizin dip yarıkları
Usulca içine çeker boşlukta sarmaşık kollarıyla
Sorular yağar cevap toprağı çoktan yormuştur
Ne kök tutar ne filiz verir yalnız toz kalkar adımlardan

Gökyüzü bir vakit mavi tülbentti
Şimdi kırılmış bir aynanın dağılmış parçaları
Bulutlar unutulmuş mektupların sarı yüzü
Rüzgar eski bir piyanonun ağlayan sesi

O eller...
Şimdi iki ürkek kuştur
Kanatları kırık ısıtamaz birbirini
Bir pencere pervazında donup kalmış
Baharı beklerler
Ama gelen yalnızca
Sessizliğin soğuk beyazıdır.

Mevsimler değişir derler
Evet değişir...
Ama bahar bu yüreğe uğramaz artık
Burada mevsim hep kıştır
Kar düşlerin üzerine çöker
Ve her filiz
Bir anının taşına dönüşür

İnsan yaş aldıkça yalnızlaşır
Kendine her gün biraz daha uzak
Aynalar puslu, sesler ürkek ve kırık
Ve hayat
Kaybedeni çok olan bir savaşın
Sessiz galibidir yalnızlık

Sonunda oturursun kendi yüreğinin kıyısına
Deniz olursun limansız ve durgun
Gökte yolu kaybolmuş bir yıldız
Yarım kalmış bir şiir gibi
Ve anlarsın
Yalnızlık
Artık sensin...I

Nafiz Faik Erbaş

Yanımdayım

Her şeyin sessizleştığı yerde
İçime doğarsın
Huzur veren dua gibi
Çoğu zaman
Yüreğinde azgın dalgalar kabarır
Korkular toplanır geceden sabaha
Ve karanlık aydınlığa döndüğünde
Yeni umutları açılır gözlerimiz
Büyüyen bir sabırla
El ele

Sen ne zaman başını usulca isen
Ben omuzlarının kenarında olurum
Yemin olsun
Gün ağarsa da
Yol uzun görünse de
Seninle varım seninle beraber
Bütün yarınlar
Senin sesinle uyanacak ben de
Ve her zaman
Her adımda her nefesinde
Hep yanında olacağım
Hep

Nafiz Faik Erbaş

Yarım Kalmış İzmir Aşkı

Bir akşamüstü bulutunu çalmışsın İzmir'in
Koymuşsun karanlığımın duvarına
Işık olan gözlerini
İşte böyle başladı her şey
Yarım kalmış bir İzmir aşkı gibi

İnsan aşkı bu şehre nasıl sığdırır
Şu martılar tanık aşkımıza
Kordonun çimleri üzerinde oturduğumuz
Ve sabahladığımız

Akşam yıldızıydın
Üzerime yağdın usulca
Hepsi seni aydınlatmaya yetmiyor

Nafiz Faik Erbaş

Yaşama Dönüş

Bir avuç toprak tuttum avucumda
Yağmurun ilk damlasını bekleyen
Bir dağ yamacı gibi
Küllerimden kokusu tüten
Bir menekşe sabahına uyandım
Öyle sessiz
Öyle diri
Öyle susmalara inat

İnce bir çizgi çizdim alnıma
Gökyüzü hatırlasın diye
Bir çocuk gülüşü koydum
Kırık aynaların ortasına
Öğrendim ki
Ölmek de yaşamının yoludur bazen

Ama ben
Kırılmadan
Dağılmadan
Yeniden doğanlar
Kervanına karıştım

Nafiz Faik Erbaş

Yeşil Gözlüye

Çizgiler çizdim gecenin alnına
Bir dua gibi isimsiz değilmiş vakitler
Boş gözlerle uzaklara doğru bakarken
Konuştu yüreğimin kırık kapıları
Bir çocuk geçiyordu içimden elinde yıldız
Gözlerinmiş bilemedim ilkin

Sen ki gözlerin
Bir dağın ormanı kucaklaması gibi duygulu
Bir ırmağın kıyıya yaslanması kadar
Durgunsun

Öyle güzel bir yeşil ki gözlerin
Ne ormanlar anlatabilir onu
Ne denize vurmuş sabahlar

Ellerin vardı
Dokunmaya cesaret edemeyen
Kelebek gibi
Usul usul konardı kalbime
Yıkılmış bir akşam üstünü yeniden kurmaya

İnsan kendini yaprak gibi hisseder bazen
Düşecekmiş gibi
O zaman yalnızlık
Bir bulut gibi çöker üstüne
Ama ben
Her yalnızlığa bir isim koydum
Hepsi "sen"di
Ama en güzeli
Yeşildi...

Nafiz Faik Erbaş

Yürek Yangını

Acıyı bağrına basınca
Azalır mı?
Coşar mı? bilinmez.

Yürekten gelen her şey
İner derinlere

O zaman
Acıtır
Yakar
Ama eksiltmez..

Nafiz Faik Erbaş

Zaman Değirmeni

Zaman değirmeninde öğütölmüş
Buğday taneleriyiz ikimiz
Un ufak olsak da
Aşk, o eski değirmenin taşı gibi
Döner durur içimizde

Nafiz Faik Erbaş

Zamana Dair

Zaman dediğin nedir ki?
Kum tanesi midir, incecik, elde kayıp giden?
Yoksa koskoca bir dağ mı, dimdik, geçilmeyen?
Belki de nefes aldığımız anılardır zaman,
Gölümsediğimiz, göz kırptığımız o kısa süreler
Bırak saatleri, takvim yapraklarını
Zaman, bir çocuğun gözlerinde parıldar
Bir dost elinin sıcaklığında durur
Asıl zaman kalbin attığı ve sevginin aktığı yerdir
Ve zaman
Tutabildiğin kadar hayattır.
Kaçırdığın her an
Senden eksilen bir ömür
Geriye kalan ise,
Hatırladıkların kadar SEN...

Nafiz Faik Erbaş